

מ"ת 3977/01/21 - מדינת ישראל נגד אמל מלאק (עצור בפיקוח), איילה אל דקסה

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

מ"ת 3977-01-21 מדינת ישראל נ' מלאק(עצור/אסיר בפיקוח)
תיק חיצוני: 49139/2021

בפני	כב' השופט גיל קרזבום, סגן נשיא
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. אמל מלאק (עצור בפיקוח) 2. איילה אל דקסה באמצעות ב"כ עו"ד יוסף חורי

החלטה

הבקשה ותמצית טענות הצדדים

1. לפני עתירת המבקשת לפיה יינתן צו לאיסור דיספוזיציה ביחס לרכב מסוג קרייזלר מ.ר. 35-177-37 בו בוצעה על ידי המשיב 1 עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה (להלן: "**הרכב**"). לציין שהרכב נתפס על ידי המשטרה למשך 30 ימים מיום ביצוע העבירה (11.1.21). המשיבה 2 הינה הבעלים הרשומים של הרכב, ואשתו של המשיב 1.
2. לטענת המבקשת בדעתה לעתור לחילוטו של הרכב ככל שהמשיב יורשע בעבירה המיוחסת לו, וככל שלא יינתן הצו המבוקש, יבוצעו ברכב פעולות שיהיה בהן כדי לאיין את אפשרות חילוטו.
3. המשיבים מתנגדים לבקשה מהטעם שמדובר בסנקציה בלתי מידתית בהתחשב במהות העבירה, העובדה שברכב לא בוצעו עבירות נוספות, ובעיקר נוכח העובדה שהרכב שייך לאשתו של המבקש, ומשעובד לחברת החכרה. עוד נטען שלא הוכחה בעלותו של המשיב 1 ברכב.

המסגרת הנורמטיבית

4. הגם שלא מדובר בבקשה לתפיסת הרכב או חילוטו, הסמכות להורות על איסור ביצוע פעולות ביחס לנכס לצורך הבטחת אפשרות חילוטו בעתיד, צריכה להבחן גם בראי התנאים הנדרשים לביצוע חילוט (קרי, הוכחת בעלות על הנכס וכד').

תפיסת חפץ והחזקתו בידי המשטרה כרוכים בפגיעה בזכות הקניין של הבעלים, המעוגנת כיום בחוק יסוד. מול הפגיעה בזכות הקניין עומדים שיקולים אחרים שיסודם באינטרס הציבורי כגון הבטחת קיומו של ההליך הפלילי. במקרה הנדון, המבקשת אינה עותרת לתפיסת הרכב, כי אם למתן צו האוסר על ביצוע פעולות מכירה/רישום וכד' אשר יהיה בהן כדי לאיין את אפשרות חילוטו של הרכב בסיום ההליך. הגם שמדובר בסנקציות שפגיעתן קלה יותר מתפיסה, עדיין מתקיימת פגיעה בזכויות הקניין של הבעלים.

לא הוכחה בעלות המשיב 1 ברכב

5. כאמור, מטרת הצו הינה להבטיח את אפשרות חילוטו של הרכב בסיומו של ההליך. בהתאם לסעיף 39 (א) לחוק סדר הדין הפלילי: "... רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ..." (ההדגשה שלי ג.ק).
6. מחומר החקירה עולה שהבעלים הרשומים של הרכב הינה המשיבה 2 (אשת המשיב 1, והרכב משועבד לחברת החכרה. נגד המשיבה 2 לא הוגש כתב אישום.
7. אמנם בעלות רשומה אינה חזות הכל, וניתן להוכיח בעלות ברכב גם בדרכים אחרות, אך בשום שלב, לא במסגרת הבקשה ולא במסגרת טיעוניה, לא נטען על ידי המבקשת כי הרכב הינו בבעלותו של המשיב 1, ואף לא נטען שהוא נוהג בו מנהג בעלים וכד'. העובדה שהמבקשת לא טענה בעניין, מתיישבת גם אם היעדרן של ראיות המצביעות על כך שהמשיב 1 הינו הבעלים של הרכב.
8. לציין, שהמבקשת הודיע בדיון האחרון כי בדעתה לצרף מסמכים הקשורים ברכב (יתרת שעבוד, שווי רכב וכד'), אך היא לא עשתה כן במסגרת התקופה שנקבעה, ובכלל.
9. לאור האמור לעיל, ובפרט לאור העובדה שהמבקשת לא טענה בשום שלב שהמשיב 1 (הנאשם) הינו הבעלים של הרכב, ואף לא הוגשו כל ראיות בהקשר זה, אני מחליט לדחות את הבקשה.
10. להודיע לצדדים.

ניתנה היום, י"ט שבט תשפ"א, 01 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.

